

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: N. T. D., nar. X
st. přísl. X
neznámého pobytu
zastoupený opatrovníci, JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2019, č. j. MV-73541-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2019, č. j. MV-73541-5/SO-2019, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč k rukám jeho opatrovnice, JUDr. Anity Pešulové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ustanovené opatrovnici JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává za řízení o žalobě odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

- IV. Žalovaná je povinna uhradit České republice, na účet Městského soudu v Praze, náhradu nákladů státu ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze, k rukám opatrovnice žalobce, JUDr. Anity Pešulové, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- VI. Opatrovnice žalobce se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto rozsudku sdělila Městskému soudu v Praze číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

(dle rozsudku ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 38/18):

1. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba je důvodná.
2. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
3. Klíčovou otázkou tohoto sporu je posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.
4. Soud předesílá, že v obdobné skutkové a právní situaci [správní orgány zrušily oprávnění k trvalému pobytu cizinci odsouzenému k trestu nepodmíněného odnětí svobody v trvání 8 let za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 238 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku v situaci, kdy je na území ČR dlouhodobě etablován, žije s rodinou a nezletilým dítětem] rozhodoval Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Azs 33/2022. Městský soud se s právním posouzením věci provedeným Nejvyšším správním soudem ztotožňuje a při posuzování tohoto sporu ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39 ve velkém rozsahu vychází.
5. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
6. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
7. Podle čl. 8 odst. 2 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

8. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
9. Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.
10. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce nelze považovat za trestně zachovalého, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Pro výkon trestu odnětí svobody byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou.
11. Spornou je tedy pouze skutečnost, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky z tohoto důvodu přiměřené, a to s ohledem na dopad do jeho soukromého a rodinného života, jak požaduje článek 8 Úmluvy o lidských právech a čl. 3 ve spojení s čl. 9 Úmluvy o právech dítěte.
12. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgány nemají zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení §174a zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo jejich povinností vést dokazování za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, tedy nebylo ani zapotřebí přistoupit k výsledku žalobce či jeho rodinných příslušníků. Přitom odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 26. 11. 2016, č. j. 9 Azs 218/2018-51, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 106/2015-48.
13. Následně žalovaná konstatovala, že ačkoli zjistila, že žalobce má na území manželku a dvě nezletilé dcery, právě protizákonná činnost žalobce zapříčinila případný zásah do rodinného života žalobce. Současně uvedla, že žalobce, který páchal úmyslnou trestnou činnost, si musel být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území. V době páchání trestné činnosti byl žalobce již ženatý a měl dvě malé děti přibližně jeden rok a dva roky. Byla to ale právě protizákonná činnost, které se žalobce dopustil a která zapříčinila případný zásah do rodinného života žalobce. Pakliže žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 a ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 2 Azs 65/2017). Soudem uložený dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody žalobci bude mít rozhodně větší dopad do rodinného života žalobce než zrušení povolení k trvalému

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pobytu. Dopad rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do práv zaručených čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a do práv zaručených Úmluvou o právech dítěte správní orgány zhodnotily tak, že k žádnému porušení nedošlo, neboť sama Úmluva o právech dítěte předpokládá možnost oddělení rodiče od dítěte.

14. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně mohl tušit již z plné moci nesprávně udělené manželkou žalobce k zastupování žalobce v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, že manželka žalobce i žalobce sám mají zájem na uplatnění práv účastníka správního řízení, přesto přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by vyčkal uplynutí žalobcem v řádech jednotek dnů vyžádaného prodloužení lhůty k dodání plné moci, z důvodu, že žalobce je umístěn ve vazební věznici. Žalobce se tak mohl ke shromážděným podkladům vyjádřit až v odvolacím řízení. V odvolání pak uvedl, že žije na území ČR již 10 let, během této doby si zde vytvořil silné rodinné, ekonomické a sociální vazby. Má zde svoji rodinu a spoustu přátel. Je plně integrován do společnosti. Za stěžejní bod označil skutečnost, že zde pobývá ve společné domácnosti se svojí manželkou D.N.D. a dvěma malými dcerami D. A. a D. J. (v době rozhodování jim bylo přibližně dva a tři roky), k nimž je velmi citově vázán. K prokázání těchto tvrzení pak navrhl výsledk svůj i svých rodinných příslušníků. Správní orgány nicméně uzavřely, že žádné dokazování k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve vztahu k tomuto konkrétnímu případu není s ohledem na zákonnou úpravu třeba, a žádné úkony ke zjištění majetkové a sociální situace rodiny žalobce či rozsahu vzájemných citových pout existujících v rámci rodiny žalobce neprovedly.
15. Soud uvádí, že právní posouzení věci provedené správními orgány je nesprávné. Povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do rodinného a soukromého života cizince i v případech, kdy tak § 174a zákona o pobytu cizinců explicitně nestanoví, konstatoval mimo jiné Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40 (shodně též rozsudky NSS, č. j. 5 Azs 47/2016-57 ze dne 31. 5. 2018, č. j. 10 Azs 310/2019-32 ze dne 12. 12. 2019, č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40 ze dne 14. 2. 2020 či č. j. 5 Azs 33/2022 – 39 ze dne 18. 10. 2022). V tomto rozhodnutí sice nebylo primárně řešeno zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, v něm uvedené závěry lze však přiměřeně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, a to i z toho důvodu, že hodnotí vývoj právní úpravy i judikatury vztahující se mj. právě k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. V tomto rozhodnutí NSS mimo jiné konstatoval, že *„Tento svůj úmysl zákonodárce v obecné rovině následně skutečně potvrdil novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., jež s účinností od 15. 8. 2017 vložila do § 174a zákona o pobytu cizinců definujícího hlediska, k nimž jsou správní orgány povinny přiblídnout při posuzování přiměřenosti dopadů jednotlivých rozhodnutí vydaných dle tohoto zákona, následující odstavec třetí: „Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“ Nicméně, ještě před tím Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30, na něž odkazovali stěžovatel i žalovaná a s nímž tedy krajský soud vyjádřil ve svém rozsudku blíže nezduvodněný nesouhlas, dospěl k závěru, že **povinnost správních orgánů, dlouhodobě potvrzovaná judikaturou Nejvyššího správního soudu, vždy zkoumat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí vydaných dle zákona o pobytu cizinců, která mají potenciální dopad do soukromého a rodinného života cizince (s tím není v rozporu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, jehož se v obdobném ohledu jako krajský soud dovolávala žalovaná), vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy.** Ten dle Shodu s prvopisem provedla: S. K.*

citovaného rozsudku Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce a, lze dodat, má samozřejmě před zákonem o pobytu cizinců přednost (viz čl. 10 Ústavy ČR). Na tom nemohl nic změnit ani do zákona následně vložený třetí odstavec § 174a zákona o pobytu cizinců, jak Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 – 27, publ. pod č. 3852/2019 Sb. NSS. V něm totiž shledal ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu o uložení povinnosti opustit území ČR rovněž rozpor tohoto ustanovení zákona s čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/15/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. V nyní posuzované věci zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU lze jen opakovat, že uplatnění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců by bylo vedle příslušné výše citované unijní právní úpravy (srov. též čl. 7 Listiny základních práv EU a rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 3. 2019, SM, C-129/18, ECLI:EU:C:2019:248) především v přímém rozporu s čl. 8 Úmluvy, resp. s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (viz dále), a toto ustanovení musí proto zůstat v daném případě neaplikováno“ (vytučnění přidáno)

16. Na uvedených závěrech pak nic nezměnil ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, jelikož žalobce nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů s ohledem na jejich dopady do jeho soukromého a rodinného života namítal již v průběhu správního řízení a jeho argumentaci přitom nelze *prima facie* označit za nemyslitelnou či zdánlivou (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38).
17. Tyto závěry pak ani nejsou v rozporu s žalovanou uváděnou judikaturou (srov. rozhodnutí NSS ze dne 26. 11. 2016, č. j. 9 Azs 218/2018-51, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 106/2015-48), když z těchto rozsudků vyplývá, že přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu je třeba posuzovat individuálně, ve vztahu ke každému konkrétnímu případu, a to s ohledem na závazky plynoucí z čl. 8 Úmluvy o lidských právech.
18. V rámci zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život je třeba poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku na jedné straně s právem cizince na ochranu soukromého a rodinného života na druhé straně (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013). Kritéria posouzení přitom obsahově odpovídají též kritériím judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. zejména klasické rozsudky ESLP ve věcech Boultif proti Švýcarsku č. 54273/00 ze dne 2. 8. 2001, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku č. 50435/99 ze dne 31. 1. 2006 a Üner proti Nizozemsku č. 46410/99 ze dne 18. 10. 2006 a na ně navazující judikaturu).
19. Pro posouzení tak jsou zásadní: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Tato kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s (někdy) opačnými zájmy státu. Především

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

správní orgány přitom mají usilovat o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy cizince a zájmy společnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, nebo ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19). Platí přitom, že není třeba, aby se správní orgány explicitně vyjadřovaly ke každému kritériu přiměřenosti (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 109/2013-34 ze dne 26. 2. 2014, č. j. 9 Azs 60/2017-37 ze dne 8. 6. 2017).

20. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022 – 39, uvedl, že v případě, kdy odsouzený cizinec sdílí společnou domácnost s nezletilými dětmi, musí být zohledněn též čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Vzhledem k uvedenému, je třeba i v tomto typu řízení zvažovat např. míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, ale i míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, a míru ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území České republiky.
21. Pro kvalifikované posouzení nejlepšího zájmu dítěte je tak zásadní dostatečné množství informací, na jejichž základě budou mít správní orgány přehled o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dítěte. Městský soud připomíná, že správní orgán v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost (v tomto případě byla žalobci společně se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu zároveň uložena povinnost vycestovat z území ČR ve stanovené lhůtě), je povinen opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato jeho povinnost je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a 3 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu), avšak ani pasivita cizince ve správním řízení (což v nyní posuzované věci nenastalo) nezbavuje správní orgány jejich zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu - viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33 či již mnohokrát citovaný ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39. V rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k cizincům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit, a až následně je poměřit s veřejným zájmem na jeho vydání.
22. Správní orgány tedy v předmětné věci byly povinny posoudit přiměřenost rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodinným příslušníkům, což do jisté míry (i přes přesvědčení správního orgánu I. stupně, že tak činit nemusí) učinily, jejich úvaha se však městskému soudu jeví jako nedostatečná.
23. Městský soud přisvědčuje závěru správních orgánů, že se žalobce dopustil, byť jednorázově, velmi závažné a společensky škodlivé trestné činnosti, čemuž odpovídá i trest odnětí svobody, k němuž byl za danou trestnou činnost odsouzen. Správní orgány ovšem zdůrazňovaly téměř výhradně právě závažnost trestné činnosti žalobce, a ačkoli podstatou posuzování přiměřenosti daného rozhodnutí je poměrování veřejného zájmu na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince, který se dopustil závažné trestné činnosti, s intenzitou zásahu do jeho soukromého a rodinného života, správní orgány této druhé poměřované okolnosti věnovaly jen malý prostor.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

24. Správní orgány tím, že odmítly provést výsledek manželky a rodinných příslušníků, nezjistily podstatné okolnosti týkající se soužití žalobce s jeho rodinou, včetně nezletilých dcer, před nástupem výkonu trestu odnětí svobody, jakož i kontaktu rodiny žalobce s ním v průběhu výkonu tohoto trestu (frekvence návštěv manželky žalobce a jejich nezletilých dcer ve věznici, telefonický kontakt rodiny s žalobcem apod.), emočního vztahu nezletilých dcer k žalobci (soud uvedené uvádí toliko příkladmo s vědomím, že dcery byly velmi útlého věku), vlivu (pozitivního či negativního) žalobce na výchovu dětí, ekonomické situace rodiny před nástupem žalobce k výkonu trestu a během něj, jakož i role žalobce při zajišťování ekonomického fungování rodiny atd. V nyní posuzované věci tak neprovedení uvedených důkazů mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu.
25. Správní orgány již jen z tohoto důvodu nevěnovaly nejlepšímu zájmu nezletilých dcer žalobce dostatečnou pozornost, správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že čl. 9 Úmluvy o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů. Skutečnost, že oddělení dítěte od jednoho z rodičů je dle Úmluvy o právech dítěte za určitých kvalifikovaných okolností možné, však sama o sobě nemůže znamenat, že předmětné rozhodnutí je přiměřené. Naopak je třeba pečlivě definovat nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce v tomto konkrétním případě, zkoumat, do jaké míry by byl zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce narušen, a poměřovat takovou újmu s veřejným zájmem na ztrátě pobytového oprávnění žalobce. To však správní orgány neučinily. Podle názoru městského soudu nebylo v řízení dostatečně prokázáno, že by se rodina žalobce skutečně byla schopna alespoň po ekonomické stránce dlouhodobě zcela obejít bez pomoci žalobce, o kontaktu rodiny žalobce s ním během výkonu trestu také nelze ze správního spisu ničeho bližšího zjistit. K tvrzení žalované, že prvostupňové rozhodnutí není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť neznamená zákaz styku žalobce s jeho nezletilými dětmi, je třeba konstatovat, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu neznamená úplný zákaz pobytu žalobce na území ČR, nicméně žalobci byla správním rozhodnutím I. stupně rovněž uložena povinnost do 30 dnů po skončení výkonu trestu odnětí svobody opustit území ČR. Městský soud shodně s Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 5 Azs 33/2022 v této souvislosti odkazuje na závěry, které Nejvyšší správní soud prezentoval v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28: *„Je pravdou, že s tímto rozhodnutím není, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, spojena doba zákazu pobytu na území ČR, resp. členských států EU, na straně druhé, podobně jako ve věci Nunez proti Norsku (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 81), nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele (...) bylo skutečně jen dočasné, nebo naopak trvalé, ani to, zda by nižší pobytové oprávnění bylo stěžovateli skutečně uděleno, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici. Správní orgány se touto otázkou nezabývaly a nevěnovaly v tomto směru pozornost ani příslušné správní praxi. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj nedávný rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, vydaný v zásadě ve srovnatelné věci, kdy byla cizinci po zrušení povolení k trvalému pobytu zamítnuta i žádost o povolení pobytu přechodného, a to z důvodu, jehož skutkový základ spočíval v těžce trestné činnosti tohoto cizince, která předtím vedla i ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Byť tedy jistě v obecné rovině platí, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude zpravidla méně invazivním zásahem do soukromého a rodinného života cizince, než např. rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, možnost stěžovatele získat*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

povolení k přechodnému pobytu v ČR se v tomto konkrétním případě jeví být spíše pouhou spekulací správních orgánů.“

26. Městský soud nijak nepopírá, že žalobce svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny na území ČR, čímž sám nebral ohled na nejlepší zájem svých nezletilých dětí. Pokud by však měl být tento argument používán mechanicky, jak ho uplatňují správní orgány v nyní posuzované věci, pak by ve svém důsledku ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážet nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti.
27. Žalobce v žalobě **poukazuje na to, že** nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly a nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Tím zároveň způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
28. K uvedené námitce městský soud uvádí, že souhlasí s názorem žalobce, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, uvedl, že posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. Je zásadní rozdíl mezi instituty neurčitého právního pojmu a správním uvážením. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, neurčité právní pojmy *„zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020-35, navázal na rozšířený senát a uvedl, že *„neurčitý právní pojem tedy z definice nemůže být předmětem správního uvážení. Správní orgán pouze zhodnotí skutkovou situaci a na ni aplikuje neurčitý právní pojem. Veškeré „uvážení“ je pak zaměřeno pouze na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (viz citované usnesení rozšířeného senátu). Naopak, správní uvážení nastává v okamžiku, kdy zákon správnímu orgánu nabízí výběr z více možných řešení a je na jeho odůvodněné úvaze, které z těchto řešení do svého rozhodnutí promítne. Zatímco soudní přezkum správního uvážení je omezený a jeho předmětem je pouze posouzení toho, zda si správní orgán nepočínal svévolně (nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, č. 62/2006 Sb. ÚS), výklad neurčitého právního pojmu plně podléhá soudnímu přezkumu“.* Žalovaná se tak mýlí, když tvrdí, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je správním uvážením.
29. Tato dílčí námitka je tedy důvodná, nicméně sama o sobě neměla žádný vliv na napadené rozhodnutí, když podstatnou okolností pro zrušení napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelnost z důvodu, že správní orgány nevěnovaly dostatečnou pozornost posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení oprávnění k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, čímž své rozhodnutí zatížily vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

30. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalované zrušil bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, zejména v bodech 23 a násl., je v dalším řízení správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a náhradu hotových výdajů advokáta, Mgr. Petra Václavka, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, který žalobce v počátcích sporu zastupoval. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 9 800 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci k rukám jeho opatrovnice.
32. Městský soud dále přiznal ustanovené opatrovnici odměnu za zastupování (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a § 64 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby [převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží opatrovníkovi žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovený advokát je plátcem DPH, proto se odměna zvyšuje o sazbu 21 %. Ve svém souhrnu tak náklady řízení představují částku 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu městského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
33. Výrok IV. je odůvodněn ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. podle kterého má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. V posuzované věci stát přiznal odměnu a náhradu nákladů ustanovené opatrovnici žalobce ve výši, jež ve své souhrnu dosahuje částky 4 114 Kč (výrok III. tohoto rozsudku). Tato částka tak představuje náhradu nákladů řízení, které stát ve věci platil, a které je mu na základě cit. ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. povinen nahradit ve věci neúspěšný účastník, tedy žalovaná. Žalovaná je povinna příslušnou částku uhradit na účet č. 3703-2928021/0710, s variabilním symbolem 0533001323.
34. O vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč soud rozhodl podle § 10 odst. 1, věta druhá, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého bylo-li na poplatek zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. V posuzované věci žalobce zaplatil poplatek za návrh na odkladný účinek, tento návrh nicméně posléze vzal zpět. Ve svém důsledku tak na poplatek zaplatil více, než činila poplatková povinnost, a proto soud rozhodl o vrácení přeplatku v částce 1 000 Kč žalobci, k rukám jeho opatrovnice. Soud zároveň vyzval opatrovnici žalobce k poskytnutí součinnosti při vrácení části žalobcem uhrazeného soudního poplatku.

Poučení:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30.06.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.